

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS"

Naujienlaiškis Nr. 161

*„Jeį laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

„Tiesos Draugas“ yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- [Irmanto Pinkoraičio pranešimas](#)
- [Sportuok krikščioniškai 2026](#)
- [Pamąstymui. Apie išmintį](#)
- [Johannes Togi liudijimas](#)
- [Viktorijos Mažarovos eilėraštis](#)
- [Gerų minčių trupiniai](#)

Irmanto Pinkoraičio pranešimas

Šių metų vasario 9 d. suėjo penkeri metai, kaip nebeturime ilgamečio Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčios pastoriaus, buvusio Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos (LEBBS) pirmininko, brangaus brolio Kristuje Irmanto Pinkoraičio (1970-2021). Šiame numeryje išspausdinome pirmąją dalį jo pranešimo, skaityto daugiau negu prieš 22 metus. Brolio Irmanto mintys aktualios ir šiandien.

Irmanto Pinkoraičio pranešimas metinėje LEBBS konferencijoje
Kaune 2003 m. spalio 25 d.

Kas trukdo ir kas padeda vienybei?

"Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiu. Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir Tėvas visiems, virš visų, per visus ir visuose." (Ef. 4,2-6)

Prieš daugiau kaip 11 metų patikėjau Jėzaus Kristaus Evangelija. Tuo metu nedaug žinojau apie krikščionybę, nebuvau girdėjęs apie įvairiausias jos sroves ir filosofijas. Maniau, kad mes, baptistai, esame vieningi ir kad vaikščioti su Kristumi bus lengva ir džiugu, nes drauge su kitomis

baptistų bažnyčiomis pasaulyje mes visus laimėsime Viešpačiui. Tačiau netrukau suprasti, kad baptistai anaipol nėra tokie vieningi. Kokios priežastys? Kas trukdo evangeliškam pasauliui sutarti ir būti vienos minties? Teoriškai būtų galima pasakyti, kad reikia klausyti Dievo, ir viskas bus gerai. Tačiau, jei esame atviri, pripažinsime, jog teoriniai šūkiei retai kada padeda išspręsti praktinius gyvenimo klausimus. O ir teiginys „klausyti Dievo“ ne visų vienodai suprantamas.

Kodėl visas pasaulis šiandien kalba apie vienybę? Kodėl krikščionys kalba apie vienybę? Mes norime kalbėti apie vienybę, nes Dievo Dvasia mus ragina. Jėzus Kristus kviečia vienybei. Jo pasirodymas žemėje atvertė naują istorijos puslapį. Viešpaties gyvenimas skelbė Kūrėjo Dievo šlovę. Kristaus mirtis sutaikė žmoniją su Dievu. Jo prisikėlimas nugalėjo mirtį. Dabar Jėzus Kristus yra vienybės su Tėvu pamatas. Savo tarnystės metu Jis ne kartą sakė: „*Aš ir Tėvas esame viena.*“ Ta vienybė pasireiškė Jo mokyme, bendravime su žmonėmis ir visuose darbuose. Mes galime būti tikri, jog Jėzus

Kristus tikrai yra Dievo esybės atvaizdas. Kaip parašyta: „*Jis, Dievo šlovės atšvaitas ir Jo esybės paveikslas, palaikantis savo galingu žodžiu Visatą...*“ (Hbr 1,3); „*Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas.*“ (Kol 1,15) Tik per Jėzų galime suvokti neregimąjį Dievą. Tik būdami Kristuje galime būti saugūs. Kuo geriau pažįstame Jėzų, tuo geriau pažįstame Dievą. Jei būsime viena su Dievu, būsime viena ir su kitais tikinčiaisiais. Derėtų prisiminti Pauliaus maldą už romiečius: „*Ištvermės ir paguodos Dievas teduoda jums tarpusavyje būti vienos minties Kristaus Jėzaus pavyzdžiu.*“ (Rom 15,5) Dvasia ragina mus vienybei Kristaus Jėzaus pavyzdžiu. Kokį Kristų turime prieš savo akis?

JĖZUS KRISTUS TROŠKO, KAD VISI BŪTŲ VIENA

Visiems gerai žinoma Jėzaus malda Jono ev. 17 skyriuje: „*Pašventink juos tiesa! Tavo žodis yra tiesa. Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį, taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį. Dėl jų aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa. Ne tik už juos aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės: tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs, ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.*“ (Jn 17.17-23)

Jėzus prašo Tėvą, kad visi būtų viena, tačiau visų pirma Jis kalba apie Tiesą, be kurios tikrai neregėsime vienybės. Jėzus meldė, kad mokiniai būtų pašventinti tiesa. Neįmanoma išivaizduoti tikinčiųjų vienybės Viešpatyje, jei tikintysis nepaklūsta Tėvo žodžiams. Vienybė be Žodžio pašventinimo neturi prasmės. O, kad mes visi vienodai suprastume, ką reiškia būti pašventintiems tiesa! O, kad mes visi vieningai suprastume, ką reiškia būti viena Tėve ir Sūnuje!

JĖZUS KRISTUS PADARĖ VISKĄ, KAD MES BŪTUME VIENA

Naujojo Testamento autoriai liudija, jog Jėzus Kristus padarė viską, kad mes būtume viena. Štai Paulius rašo krikščionims, kilusiems iš pagonių: „*Tais laikais jūs buvote be Kristaus, svetimi Izraelio bendruomenei, tolimi pažado sandoroms, be vilties ir be Dievo pasaulyje. Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaisė buvusieji toli, esate tapę artimi dėlei Kristaus kraujo. Jis yra mūsų sutaikymas, iš abejų padaręs viena, sugriovęs viduryje stovinčią pertvarą, savo kūnu panaikinęs priešybę. Jis panaikino įsakymų Įstatymą su jo potvarkiais, kad iš dviejų jame būtų sutvertas vienas naujas žmogus. Jis įkūrė taiką ir viename kūne kryžiumi abejus sutaikė su Dievu, pats savyje sugriaudamas priešišumą. Atėjęs jis skelbė taiką jums, kurie buvote toli, ir*

tiems, kurie buvo arti, nes per jį vieni ir kiti galime priėti prie Tėvo vienoje Dvasioje. Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai, pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų, ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventykla Viešpatyje, ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje.“ (Ef 2,12-22)

Jėzus savo auka sutaikė visus. Nuo šiol „*Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje!*“ (Gal 3,28)

Būtų galima cituoti dar daug Rašto vietų, kur Dvasia bendruomenes ragina vienybei. Bet reikėtų pakalbėti apie tai, kas trukdo ir kas padeda vienybei. Aišku, tai nelengva užduotis.

Kai Biblijoje skaitome raginimus būti vieningiems, visada girdime mokymą bendruomenei. Tad natūralu, kad bendruomenė yra ta vieta, kur mokomės vienybės. Jeigu bendruomenėje tikintieji nesutaria, jeigu joje nėra vienos minties, jeigu bendruomenėje Dievo vaikai vienu balsu nešlovina Viešpaties, tai kaip tokia šeima sugebės vieningai bendrauti su kitais Kristaus surinkimais? Taigi mūsų užduotis aiški. Išmokime vieningai gyventi savo bendruomenėje, tada sugebėsime būti viena ir su kitomis bažnyčiomis. Todėl būtinas

BENDRUOMENĖS NARIŲ AKTYVUS DALYVAVIMAS UGDANT VIENYBĘ

Paulius rašo: „*Iš jo visas kūnas, suderintas ir stipriai sujungtas įvairiais ryšiais, savaip veikiant kiekvienai daliai, auga ir save patį stato meilėje.*“

(Ef 4,16) Visas evangeliškas pasaulis tiki tikinčiųjų kunigyste. Tai reiškia, kad kiekvienas gali bendrauti su Viešpačiu, kad kiekvienas gali girdėti ir suprasti Viešpatį. Jam nereikia kažkokių tarpininkų. Visiems Jėzus davė Dvasios dovanas, kuriomis dalyvaujame bendruomenės gyvenime. Kiekvienas esame Kristaus, kiekvienas privalome mąstyti ir daryti sprendimus bendram labui. Kiekviena dalis veikia. Jeigu manome, kad tik

pastoriaus, mokytojo ir kelios kitos tarnystės yra svarbiausios, vienybės niekada neturėsime. Kristaus Kūne visi yra gyvi ir reikalingi. Jeigu bažnyčia mums tikrai sekmadienis ir pamokslas, tai mes esame labai toli nuo Kristaus mokymo ir kažin ar esame Kristaus mokiniai.

Bendruomenės vienybė turės tvirtus pamatus tik tada, kai Kūno nariai ugdys vienas kitą meilėje. Kai visi dalyvauja ir neša vienas kito naštas, nebelieka pasakymų „*ne mano reikalas*“ arba „*aš taip noriu*“. Parašyta: „*Niekam nebūkite ką nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę, nes kas myli kitą, tas įvykdo Įstatymą. Juk įsakymai: Nesvetimauk, nežudyk, nevok, negeisk ir kiti gali būti sutraukti į tą vieną posakį: Mylėk savo artimą kaip save patį. Meilė nedaro nieko pikta artimui. Taigi meilė – Įstatymo įvykdymas.*“ (Rom 13,8-10) Taip kalbėjo apaštalas Paulius. Jis primena Jėzaus žodžius. Jis kviečia mylėti kitus kaip save patį. Tie stebuklingi žodžiai „*kaip save patį!*“ Aišku, save mes mylime, bet kam rūpi išsiaiškinti, kaip save mylime? Mes labai užjaučiame ir gailimės savo kūno, kai jis alksta ar serga, mes sugebame taupyti savo kūno aprangai, mes giname savo teises, kai į jas kas nors kėsina ir t. t. Mylėti kitą – vadinasi, mylėti darbu ir tiesa. Mes žinome tiesą apie save, bet ar norime žinoti tiesą apie kito poreikius? Būti bendruomenės nariu reiškia ieškoti progos investuoti į Dievo karalystės reikalus – į silpnesnę Kristuje. Nes parašyta: „*Tariamai silpnesni kūno nariai yra kur kas reikalingesni. Tuos kūno narius, kuriuos laikome mažiau garbingais, mes apsupame ypatinga pagarba, ir mūsų gėdingesnieji nariai gaubiami didesnio padorumo, kurio neprivalo mūsų padorieji nariai. Taigi, tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems nariams, kurie jos*

stokojo, kad kūne nebūtų susiskaldymo ir patys nariai rūpintųsi vieni kitais. Todėl, jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. Jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai.“ (1 Kor 12,22-26)

Pavyzdžiui, mūsų širdis yra labai svarbi. Jei be rankos žmogus dar gyvena, tai be širdies – ne. Tačiau širdis pati savaime negali egzistuoti. Todėl ją Dievas įdėjo giliau kūne, apsupo kaulais, raumenimis... Mažiau garbinga (neišvaizdi) širdis yra apsupta garbingo (išvaizdaus) kūno. Širdis kaip organas nėra graži iš išorės, bet apsupta kitų regimų narių tampa labai patraukli. Panašiai yra ir Kristaus bendruomenėje. Jei kas nors jaučiasi menkesnis, jis privalo būti apgaubtas ypatingo dėmesio. Našlaičius, našles, ligonius, varguolius, vaikus ir panašius turi „aprengti“ garbingi nariai. Meilė pagal Kristų rūpinasi silpnaisiais.

Visais bendruomenės gyvenimo klausimais ieškokime to, kas kitam geriausia. *„Iš tiesų Dievo karalystė nėra valgis ar gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje. Kas šitaip Kristui tarnauja, tas mielas Dievui ir priimtinas žmonėms. Tad laikykimės to, kas pasitarnauja santaikai ir tarpusavio ugdymui. Taigi negriauk Dievo darbo dėl maisto! Nors viskas tyra, bet gali tapti bloga žmogui, kuris valgo, piktindamas kitus. Verčiau nevalgyti mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kas gali pastūmėti brolių į nuodėmę. Savo įsitikinimą pasilaikyk sau Dievo akivaizdoje. Laimingas, kam netenka smerkti savęs dėl savo sprendimų. O kas valgo abejodamas, tas smerktinas, nes elgiasi ne pagal tikėjimą. Visa, kas daroma ne pagal įsitikinimą, yra nuodėmė.*“ (Rom 14,17-23)

Taigi Paulius sako, kad jei tavo įsitikinimas nepasitarnauja bendruomenės (kitų) labui, pasilik jį sau, ir tegul tik Dievas apie tai žino. Tokia yra naujoji tvarka. Mums dar daug reikia padirbėti, kad suprastume, kaip svarbu gyventi dėl kito gerovės, kaip svarbu augti tikra nesavanaudiška meile artimui. Jei mūsų tikėjimas neskatina pasiaukojamos meilės, tai blogas tikėjimas, ir jį reikia palikti. Dievo vaikas privalo tarti sau ir kitiems: „Laikysiuos to, kas pasitarnauja **santaikai ir tarpusavio ugdymui.**“ Kaip mums reikia drąsos ir ryžto taip gyventi! Jeigu sakome, kad esame Kristaus, kito kelio neturime.

Konfliktai ir jų sprendimas

Kai bendruomenėje kas nors kenčia, kai mirtis aplanko artimo namus, paprastai visi dalyvauja, guodžia. Kai kas nors švenčia vestuves, gimtadienius, visi taip pat vieningai dalyvauja (jeigu juos pakviečia ☺). Tačiau ar visi vieningai dalyvauja, jeigu iškyla bendruomenėje kokios problemos? Dažnai daugelis bėga ir nenori turėti papildomo streso. Jeigu kyla konfliktas tarp brolių, ar visi su užsidegimu nori padėti? Nepamirškime, kad konfliktinių situacijų bus visada. Eidami Kristaus keliu susiduriame su visokiausiais naujais iššūkiais. Bendruomenėje susitinkame su įvairių įsitikinimų žmonėmis, todėl konfliktai neišvengiami. **Tačiau juos reikia spręsti!** Palikti likimo valiai konfliktai savaime nedingsta, o tik skaldo bendruomenę. Todėl Viešpats moko, kaip reikia spręsti problemas. *„Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių. O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad visa byla remtųsi dviejų ar trijų liudytojų parodymais. Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk Bažnyčiai. O jei nepaklus nė Bažnyčiai, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas. Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs suriškite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atriškite žemėje, bus atrišta ir danguje.*“ (Mt 18,15-18)

Bendruomenė turi galią surišti ir atrišti. Pirmojo amžiaus žydų kultūrai nebuvo svetimi žodžiai „surišti ir atrišti“. Tai buvo žodžiai iš rabinų žodyno. „Surišti“ reiškė įpareigoti. „Atrišti“ – išlaisvinti nuo įpareigojimo. Bendruomenė turi galią surišti žemėje. Maža to: Jėzus sako, jog tai, kas vyksta bendruomenėje, vyksta ir danguje. Ankstyvosios bendruomenės neabejotinai gyvai dalyvavo savo moraliniuose ir teisiniuose klausimuose. Kai bendruomenė veikia drauge su Kristumi (Viešpaties Jėzaus vardu), kai bendruomenė praktikuoja dvasinį atskyrimą, tada jos sutaikomasis ir pataisomasis veikimas yra lygus Dievo veikimui. Moderniame pasaulyje

bendruomenės drausminamasis veikimas yra niekinamas, ir bažnyčios to nedaro Jėzaus Kristaus vardu ir Jo galybe. Ką tai reiškia? Daugelis pamiršo, kad Kristus nori sutaisyti, išgelbėti. Broliškas pabarimas visada yra gydomojo pobūdžio, ne baudžiamojo. Kristus paskyrė bendruomenę spręsti pačius sunkiausius gyvenimo klausimus. O jei kas nupuola, ištraukti iš liūno. Todėl nuoširdus ir atviras bendravimas yra būtinas. Didžiausia žmonių bėda yra nenoras atvirai bendrauti. Nenoras aiškintis. Nenoras pasikeisti. Nenoras kalbėtis. Kristaus tarnas visada yra atviras dialogui. Jis supranta, kad yra netobulas, todėl gali klysti. Kristaus tarnas yra pasirengęs nusizeminti ir plauti kojas broliams ir sesėms.

Skaitydami Laišką galatams matome, kad ap. Paulius buvo tas, kuris norėjo išspręsti konfliktus ir jų nepalikdavo likimo valiai. Įstatymo ir malonės klausimas turėjo būti išspręstas. Apie kokią vienybę galima kalbėti, jei konfliktai nėra sprendžiami? Ap. Paulius rašo: „*Paskui, po keturiolikos metų, vėl nuvykau į Jeruzalę kartu su Barnabu, pasiėmęs ir Titą. Nuvykau, apreiškimo paskatintas ir jiems išdėščiau Evangeliją, kurią skelbiu pagonims, atskirai išsiaiškindamas su įžymesniais asmenimis, kad kartais nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui.*“ (Gal 2,1-2)

Ap. Paulius skiria laiko išsiaiškinti svarbų klausimą su kitais bažnyčių vadovais. Čia geras pavyzdys ir mums. Privalome nebijoti aiškintis svarbių tikėjimo praktikos klausimų su broliais ir seserimis bei kitomis bendruomenėmis. Bendruomenėje mes kartu surišame ir atrišame ne tik moralinius, bet ir dvasinius Biblijos aiškinimo klausimus.

(Tęsinys kitame numeryje)

Sportuok krikščioniškai 2026

Praėjusiais metais, panašiu metu kaip ir dabar, turėjote galimybę skaityti apie Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos organizuojamą renginį jaunimui „Sportuok krikščioniškai“. Straipsnelis buvo užbaigtas mintimi, jog „tikimės, kad ir kitais metais bus galimybė vėl susitikti, galbūt jau kitame Lietuvos kampelyje“. Tiesa, organizuojant šį renginį su tokia mintimi gyvenama turbūt kiekvienais metais. Tačiau galime būti dėkingi Dievui, kad šiais metais Jis taip pat davė tokią galimybę – susitikti mieste, į kurį šis renginys iki šiol dar nebuvo atkeliavęs – Šiauliuose.

Bėgant metams pavyko išlaikyti pastovumą ir renginį surengti jau dešimtą kartą. Šiomet jis vyko vasario 14–15 dienomis, o daugiau nei 60 dalyvių suvažiavo iš įvairių Lietuvos miestų ir miestelių. Smagu dėl kiekvieno, kuris rado laiko atvykti ir šias dienas praleisti kartu su jaunimu iš kitų Lietuvos bendruomenių. Tačiau lygiai taip pat smagu ir dėl kiekvieno, prisidėjusio prie renginio planavimo, organizavimo ir įgyvendinimo. Prie to prisidėjo tiek namiškiai iš Šiaulių Evangelijos krikščionių bažnyčios, tiek ir atvykę iš kitų vietų. Tokie renginiai yra proga susitikti ne tik dalyviams, bet ir tarnautojams iš įvairių bendruomenių. Tai galimybė susiburti kartu, bendradarbiauti, prisidėti prie to, kad renginys galėtų būti įgyvendintas ir tokiu būdu tarnauti Viešpačiui bei stiprinti tarpusavio ryšius. Juk tokį paraginimą randame ir Dievo Žodyje – būti bendrystėje su Dievu bei vienam su kitu.

Kaip jau įprasta, renginys iš esmės padalinamas į dvi dalis: iš pradžių dalyviai laiką leido aktyviai, žaisdami komandinio sporto žaidimus sporto salėje, o vėliau, persikėlę į kitas patalpas, turėjo galimybę klausytis ir diskutuoti apie tai, ką kalba Biblija. Simboliška, kad valstybės atkūrimo dienos išvakarėse vykstančiam renginiui buvo pasirinkta laisvės tema. Tik šiuo atveju apmąstymai buvo labiau sutelkti į klausimus: kas yra laisvė Kristuje? Ar esu iš tikrųjų laisvas?

Ar viskas, kas leistina, iš tiesų naudinga? Tai svarbūs klausimai ir jaunam žmogui, ir vyresniam, ypač gyvenant šiame amžiuje, kai pasaulis daugelį iškreiptų, amoralių ir netikusių dalykų laiko gerais ir priimtinais.

Renginio uždarymas vyko Šiaulių Evangelijos krikščionių bažnyčioje, prieš tai visiems bendrai dalyvaujant sekmadienio pamaldose, kur kiekvienas, atvėręs šių namų duris, turėjo progą išgirsti Evangelijos žinią. Kaip ir ankstesniais metais, susitikimas užbaigtas maldoje patikint visus tolesnius planus Viešpaties rankoms ir turint viltį susitikti kitais metais, jei tokia bus Dievo valia.

Kaip ir visuomet tokiomis progomis, esame įpratę dėtauti ir dėkoti kiekvienam, kuris atvyko ar kitaip prisidėjo bei palaikė maldomis – ir tai iš tiesų yra svarbu, tačiau didžiausia padėka priklauso Dievui, kadangi be Jo apsaugos, palaimos ir vedimo tiek planuojant, tiek ir įgyvendinant žmonių pastangos būtų bergždžios. Tikimės, kad šis kartu praleistas laikas prisidėjo prie paauglių ir jaunuolių dvasinio augimo ir stiprėjimo Kristuje.

Atminčiai

Lukas Siksnis

Apie išmintį

„Štai išminties pradžia: įgyk išminties, įgyk supratimo...“ (Patarlių 4,7)

Mąstytojai

Kodėl Biblijoje tiek daug kalbama apie Saliamono išmintį? Todėl, kad tai nebuvo žmogiška išmintis, pakylėta į antgamtinės aukštumas, o dieviška, antgamtinė išmintis, nusileidusi iki žmogiškojo supratimo lygio. Bet kad nemanytum, jog išminties šulinio gelmių tau neįmanoma pasiekti, įsiklausyk, ką sako Saliamonas, išmintingiausias žmogus žemėje: „*Nepalik jos [išminties], ir ji tave palaikys, mylėk ją, ir ji tave saugos. Štai išminties pradžia: įgyk išminties, įgyk supratimo, nors tai kainuotų visa, ką turi. Brangink ją, ir ji tave išaukštins; ji tave pagerbs, jei tu ją apkabinsi.*“ (Patarlių 4,6-8).

Žymus amerikiečių evangelistas Hadonas Robinsonas rašo: „Nuo 1955 m. žinių kiekis kas penkerius metus padvigubėja. Vidurinės mokyklos absolventams šiandien prieinama daugiau informacijos apie pasaulį, nei Platonui, Aristoteliui, Spinozai ar Bendžaminui Franklinui. Jei kalbėtume vien tik apie faktus, nei Mozė, nei Paulius šiandien neišlaikytų stojamųjų egzaminų į jokią kolegiją. Deja, nepaisant informacijos srautų ir išaugusio pažinimo, mus šiandien vis tiek lydi apmaudžios nesėkmės. Dažnas, gavęs išsimokslinimą tik tam, kad uždirbtų pragyvenimui, neturi elementaraus išmanymo apie gyvenimą. Būna, kad baigusieji universitetus ir pasikausę vienoje siauroje srityje, nelabai išmano, kaip palaikyti sėkmingus santykius su artimaisiais ir bičiuliais. Pripažinkime, kad vien žinių gyvenimo problemoms išspręsti nepakanka. Dar reikalinga išmintis, gebėjimas gerai nugyventi gyvenimą.“

Garsus anglų pamokslininkas Č. Sperdženas sako: „Nėra didesnio kvailio už tą, kuris turi daug žinių. Gebėjimas pritaikyti tas žinias yra išmintis.“ Kuo didesni informacijos srautai, tuo daugiau išminties reikia jiems suvaldyti.

Paimta iš BOB & DEBBY GASS Kasdieniai skaitiniai

Liudijimas. Aš norėčiau savo gyvenimą pašvęsti Kristui!

Tai buvo Estijoje, Tartu mieste, dar tarybiniais laikais. Šalia vienos parduotuvės buvo pardavinėjama šviežia žuvis. Išsirikiavo nemaža eilė. Atėjo ir viena senutė, kurią žuvies pardavėja atpažino: tai ta pati, kuri kadaise lankė jos sergančią motiną. Nors buvo praėję jau keletas metų, kaip motina mirė, bet pardavėja vis prisimindavo šią mielą senutę, kuri su jos motina buvo tikėjimo seserys.

Žmonės eilėje keitėsi: vieni atėjo, kiti išėjo, o grįždami atsivedė draugus. Prasidėjo barniai: tu čia nestovėjai, tavęs čia nebuvo! Apkaltino ir senutę, kurios niekas neužstojo, ir jai teko iš naujo stoti į eilės galą. Visą neteisybę matė pardavėja. Kai atėjo senutės eilė, ji paprašė 2 kg žuvies, bet bebuvo likę vos pusė kilogramo. Ką padarysi, reikia imti nors tiek... Po senutės dar viena moteris norėjo žuvies, bet negavusi ėmė aimanuoti, kad jai taip reikėjo žuvies sergančiai dukrai!

„Gaila, kad aš tiek tegavau, – pasakė jai senutė, – bet paimkite mano.“ „O kaip jūs pati?“ – nustebė moteris. „Aš jau sena, pakentėsiu ir be žuvies, o jūsų sergančiai dukrai žuvis labiau reikalinga.“ Ir perleido tai moteriai savo kelias žuvelės.

Baigusi prekybą pardavėja susinešė tuščias dėžes į sandėlį, užsidarė duris ir puolė ant kelių: „Dieve, aš labai norėčiau tokio gyvenimo, kaip šios senutės!“

Ši istorija paaiškėjo tada, kai po kurio laiko į vieną Tartu baptistų bažnyčią atėjusi moteris po pamaldų garsiai pareiškė: „Aš norėčiau savo gyvenimą pašventi Kristui!“ Susirinkusieji nustebė ir ėmė klausinėti: „Iš kur jūs sužinojote apie Kristų? Kas jums paskelbė Evangeliją?“

Tai buvo ta pati žuvis pardavėja. Jai Dievo žodžio neskelbė joks misionierius. Ji tikriausiai nebuvo skaičiusi Biblijos, bet ji matė vienos senutės poelgius. Ir dar – ją tikriausiai lydėjo jos motinos maldos.

Prieš daugelį metų girdėtą Johannes Togi (1913-2008) liudijimą užrašė Albertas Latužis

POEZIJA

Viešpatie Dieve, drįstu aš prašyti:
Tu iš malonės didžios
man dovanok spindulėlį mažytį
Tavo saulutės šviesios.

Tavo gerumo šiltam spindulėliui
leisk per mane suspindėt,
leisk tamsoje lyg mažai kibirkštelei
žmones į šviesą lydėt.

Viešpatie, Tavo malonės ir meilės
jūra gili ir plati...
Man iš tos jūros leisk semt po lašelį,
nešt, kad gaivintųs kiti.

Duok išminties, kaip užjaust nelaimingą,
trokštantį – vest prie versmės,
miegantį – žadint, uždegt abejingą,
Dieve, dėl Tavo garbės!

*Viktorija Mažarova
(Iš rusų k. išvertė N. Latužienė)*

Gerų minčių trupiniai

Aš tikiu Kristų taip, kaip tikiu, jog saulė patekėjo, – ne tik todėl, kad ją matau, bet kad jos dėka galiu matyti visa kita.

C. S. Lewis

Tegu svarbiausias tavo rūpestis būna šis: kiek nuo tavęs priklauso, pašlovinti Dievą ten, kur esi.

Čarlzas Sperdženas

Kuo ilgiau gyvenu, tuo labiau dėkoju Dievui, kad negaliu Jo iki galo suprasti. Nes jeigu Jis nebūtų didesnis, negu aš pajėgiu suvokti protu, Jis negalėtų valdyti pasaulio ir juo labiau – išgelbėti.

Olė Halesbis

Kiekviena diena mums svarbi, nes tai Dievo duota diena. Jei gyvenimas mums nuobodus, vadinasi, kažkas negerai su mūsų supratimu apie Dievą ir tai, kaip Jis veikia mūsų kasdienybėje. Net nuobodžiausios ir pilkiausios dienos yra Dievo duotos, tad jas reikia panaudoti Jo garbei.

Džeris Bridžesas

*Pažvelk, Kūrėjau, į pasaulį,
kurs džiaugias kraujo klaikuma,
kurio širdy dar vis žiema,
kuriam dar trūksta Tavo Saulės.*

Kazys Sabulis, 1939 m.

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925